

Raons per la independència

Dèficit fiscal i Estat propi

Jordi Millà i Jordi Piqué. 14 i 15 de febrer del 2014. C. Excursionista de Banyoles

Dèficit fiscal: el 40 % dels impostos no es queden a Catalunya

La mitjana del dèficit fiscal (1) a Catalunya és de 16.500 M€ (8,5 del PIB). Això suposa que per cada 100 € que hem pagat en impostos els catalans, Espanya n'ha tornat 55 a la Generalitat per fer front a les seves despeses. Els 40 restants (cal tenir en compte que 5 els cobra directament la Generalitat) els fa servir per a un millor nivell de vida de les altres comunitats autònomes (excepte el País Valencià i les Illes, i el País Basc i Navarra que gaudeixen de concert econòmic).

Els Fons de Cohesió i l'aportació de Catalunya

Els Fons de Cohesió procedents de la Unió Europea per a inversions en infraestructures a l'Estat espanyol han estat una aportació de capital importància. Amb tot, l'aportació de Catalunya a Espanya és un 90 % superior a tot el que ha aportat Europa en tots els anys. Els catalans, però, som poc més de 7 milions i a la UE arribem gairebé als 500 milions. D'altra banda, hi ha el fet, totalment contradictori, que gran part de les inversions en infraestructures (autovies, trens d'alta velocitat, aeroports...) realitzades a l'Estat espanyol no són rendibles.

El dèficit fiscal i el seu impacte sobre la vida quotidiana: serveis insuficients

Els 16.500 M€ anuals de dèficit fiscal equivalen a 45 M€ diaris que se'n van de Catalunya cada dia i no tornen. Amb aquests diners podríem fer molts projectes que necessitem a Catalunya i que no podem posar en marxa. La magnitud del dèficit la patim cada dia amb manca de recursos a la sanitat, per a la gent gran, en educació, en beques per a estudiants, carreteres, trens, serveis públics, habitatge, pensions...

Endeutament de la Generalitat i retallades

Com a conseqüència del dèficit, la Generalitat s'ha d'endeutar per fer front a les despeses, cosa que suposa, al seu torn, una rèmor a haver de cobrir l'amortització i els interessos corresponents. Així i tot, no es pot fer front, ni de lluny, a totes les inversions en infraestructures necessàries ni tampoc donar els serveis amb la qualitat que correspondria, havent de retallar els pressupostos, cosa que no passaria si no patíssim l'espoli fiscal.

El finançament actual és injust i insolidari

L'aplicació de la solidaritat interterritorial no només suposa una pèrdua, sinó que Catalunya baixa set posicions en el rànquing de comunitats autònomes, ja que d'un total de quinze, Catalunya passa de la 3a. posició abans de l'anivellament a la 10a. En canvi, hi ha comunitats, com Extremadura, que passen de la 14a. a la 2a. El resultat final és que gaudeixen de més recursos per habitant els que menys en generen.

Aquest anivellament està en contradicció amb el principi d'ordinalitat (2), que es contemplava a l'Estatut del 2006 i que va ser derogat pel Tribunal Constitucional el 2010.

Aplicació del principi d'ordinalitat: l'exemple alemany

El sistema fiscal alemany té un nivell de transferències entre länder molt més moderat. Els models federals, com l'alemany, limiten el percentatge màxim de dèficit

fiscal de cada regió i es basen en una plena transparència, de manera que cada any es coneixen quines són les transferències entre els diferents estats federats.

A Alemanya no és permès un dèficit fiscal superior al 4% del seu PIB (3), i el més normal és que la contribució dels länder rics sigui entre el 2 i el 3% del seu PIB i no perden la seva posició d'ordinalitat. En canvi Catalunya aporta, al llarg dels anys, entre el 7 i el 10 % del seu PIB, situació crònica que a l'abocarà a la pobresa.

L'Estat espanyol té una estructura política i un sistema fiscal que genera enormes greuges comparatius, en definitiva penalitza i empobreix Catalunya.

Catalunya s'enfonsa

Hi ha una sèrie d'indicadors de la pèrdua de riquesa, competitivitat i solvència financera de Catalunya: la renda dels catalans, després de "l'anivellament solidari", baixa de la 3a. a la 10a. posició; entre el 2003 i el 2006, Catalunya va caure sis posicions al món en l'índex de competitivitat; entre el 2000 i el 2007 va caure de la posició 14 a la 18 en l'índex de desenvolupament humà de les Nacions Unides, mentre que Espanya va pujar de la posició 21 a la 13; les agències internacionals de valoració del deute públic continuen rebaixant la solvència de la Generalitat... Són uns indicadors clars que Catalunya s'enfonsa.

L'Estat propi

Tenim, però, la possibilitat de sortir d'aquesta espiral negativa i convertir-nos en un dels estats més pròspers d'Europa. L'únic que cal és assolir l'Estat propi. Tenim l'oportunitat de construir una Catalunya nova, integrada a Europa i pròspera econòmicament.

Sense dèficit fiscal, Catalunya disposaria de 16.500 M€ addicionals cada any. Podem visualitzar una possible inversió d'aquesta quantitat, a manera d'exemple, en cinc partides: 6.200 M€ en reducció d'impostos (20%, Impost de Societats; 5 punts percentuals de l'IRPF); 4.300 M€ en increment d'un 10% de les pensions i reducció d'un 10 % de les cotitzacions socials; 2.600 M€ en noves infraestructures (ports, aeroports, trens, carreteres, escoles universitats, centres d'investigació...); 2.100 M€ en polítiques socials i innovació (salut, educació, beques, hospitals, R+D, ajudes a la dependència, centres de dia...) i 1.300 M€ per a les competències d'un Estat (contribució a la UE, ambaixades...).

Resultats concrets de les inversions esmentades serien l'increment salarial i de les pensions equivalent a una paga, la millora de les polítiques socials, descens de l'atur al nivell dels països capdavaners a Europa i disposar de les infraestructures que el país necessita.

En definitiva, Catalunya serà autosuficient sense la necessitat d'endeutament, millorarem la renda dels catalans d'acord amb l'estructura social i econòmica que hem construït amb el pas dels segles i amb l'esforç dels que ens han precedit, que han sabut treballar pel futur.

(1) *Dèficit fiscal*: El dèficit fiscal és la diferència entre els impostos pagats pels residents de Catalunya (persones físiques i empreses) a l'Estat espanyol, menys el total de despesa que aquest efectua a Catalunya.

(2) *Principi d'ordinalitat*: La minva dels recursos per habitant d'una determinada regió o comunitat, un cop aplicada la solidaritat interterritorial, no hauria de suposar una pèrdua de la posició de la comunitat en l'ordre de benestar respecte a les altres.

(3) *PIB (Producte Interior Brut)*: És la suma dels valors de tots els bens i serveis produïts en un territori determinat durant un any normalment.